

Stichting Thomas Bouwprojecten
The Thomas Foundation for Building Projects

Projectnieuws 2004 - 1

"BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST"

Inhoudsopgave

Van de voorzitter	Pag.	1
Thomasstichting toegelaten tot de programmafinanciering NCDO	Pag.	2
Prioriteitenlijst opnieuw vastgesteld	Pag.	3
Voor het eerst in India	Pag.	5
Gedicht	Pag.	6
Een sponsor ter plekke	Pag.	7
Scholing is absolute noodzaak voor kansarme kinderen India	Pag.	9
India is voor herhaling vatbaar	Pag.	12
Wervingsacties	Pag.	14
Reisverslag Anne Reijenga	Pag.	15
Reisverslag Hans Schiebroek	Pag.	17
Financiën over 2003	Pag.	18
Projecten in uitvoering	Pag.	18
Overzicht gerealiseerde projecten	pag.	19
Kaart India	Achterzijde	

Stichting Thomas Bouwprojecten
The Thomas Foundation for Building Projects

Secretariaat
Kerkdijk 4
5511 KZ Knegsel
telefoon 0497 - 517 325
adriaan.debot@planet.nl

Projectenadministratie
Hulstbeemd 34
5551 HR Valkenswaard
telefoon 040 - 204 71 44
thomasbouwprojecten@planet.nl

KvK Eindhoven nr. S 41092542
Chamber of Commerce Eindhoven
Reg. Nr. S 41092542
Bank Acc.Nr. 14.93.08.787

Van de voorzitter

'Nederlander keert wereld de rug toe' kopte het Eindhovens Dagblad onlangs. Dat blijkt volgens de krant uit een jaarlijks opinieonderzoek van het Nationaal Comité 4 en 5 mei, uitgevoerd door B. Nauta.

De bereidheid om problemen in andere landen op te lossen daalt en de solidariteit met ontwikkelingslanden neemt af, aldus Nauta.

Als oorzaken hiervoor noemt hij de economische recessie en de onveiliger geworden wereld. Daarentegen laat een andere ontwikkeling zien dat er nog hoop is voor ontwikkelingswerk. Het NCDO heeft het initiatief genomen voor een netwerk voor idealistische jongeren tussen de zestien en zevenentwintig jaar dat activiteiten organiseert in ontwikkelingslanden: de club van 2000.

Er blijkt grote belangstelling onder jongeren te zijn om iets voor ontwikkelingslanden te doen. Wel zijn jongeren zeer pragmatisch ingesteld, willen concreet aan het werk.

Uit bovenstaande blijkt dat wij gericht zullen moeten communiceren om zowel sponsors als vrijwilligers te interesseren voor ons werk.

Ook in India zijn er de nodige ontwikkelingen. Als 'booming economy' zoals Joop Verwey verderop in zijn artikel schrijft, neemt het zelfbewustzijn van India toe en worden opleiding en onderwijs nog belangrijker.

Onze counterpart in India, de zusters Franciscanessen van St. Joseph, richt zich daarbij vooral op de kansarme kinderen in afgelegen gebieden waar de booming business nauwelijks doordringt.

In Tamil Nadu heeft de overheid de onderwijsseisen ten aanzien van de private scholen aangescherpt.

Voor ons kan deze ontwikkeling betekenis hebben voor de keuze van projecten. We zullen die ontwikkeling nauwlettend volgen.

In het vorige projectnieuws heb ik u verteld dat onze Stichting in aanmerking zou komen voor het doorgroei-programma van het NCDO. Tot onze grote vreugde hebben wij onlangs vernomen dat wij hiervoor zijn geselecteerd. Dat betekent dat wij van af nu werken met meerdere door het NCDO gesubsidieerde projecten binnen een programma. Het programma is gebaseerd op een door de zusters opgestelde prioriteitenlijst die door ons op aanvullende criteria getoetst is.

Wij zijn natuurlijk heel gelukkig met deze erkenning!

Sprak ik vorige keer nog van het steeds professionelere bouwproces, nu kan ik melden dat wij voor het eerst ons (financiële) jaarverslag hebben opgesteld conform de Richtlijn voor jaarverslaglegging Fondsverwervende Instellingen. Hiermee zetten wij een belangrijke stap in de richting van het kenmerk van het CBF.

Ook is gereed het communicatieplan voor het komend jaar. Hoofddoel is ook aan de inkomenskant te zorgen voor continuïteit, door onze sponsorkring gestaag uit te breiden

In het projectleiderteam hebben we afscheid genomen van onze gewaardeerde projectleider Henk van Wunnik. Met zijn bouwkundige kennis en ervaring heeft hij in belangrijke mate bijgedragen aan de planmatige en zorgvuldige aanpak van het bouwproces bij de projecten. Vier jaar lang heeft hij zich belangeloos ingezet voor onze Stichting en daarmee voor de ontwikkeling van kansarme kinderen in India. Henk, hartelijk bedankt voor je inzet. We hopen en verwachten dat je op de achtergrond betrokken blijft.

Therese Hanneman-Wöltgens.

Thomasstichting toegelaten tot de programfinanciering NCDO

Nog net voor dit Projectnieuws in druk ging, heeft de stichting Thomas Bouwprojecten het bericht ontvangen, dat de NCDO onze stichting heeft opgenomen in een programfinanciering die over een periode van anderhalf jaar loopt. NCDO staat voor Nationale Commissie voor Internationale Samenwerking en Duurzame Ontwikkeling. Het maximale subsidiebedrag voor dit programma is € 100.000. Daarnaast is € 1.200 beschikbaar voor voorlichtingsactiviteiten.

Deze beslissing houdt naar onze mening een erkenning in van de gedegen werkwijze van de stichting Thomas Bouwprojecten betreffende eerdere individuele projecten waarvoor de NCDO projectsubsidies heeft toegekend. De nu ontstane regeling houdt een wat grotere soepelheid van werken in. Immers, we hoeven als stichting niet telkens afzonderlijk een project aan te vragen, toe te lichten en te verantwoorden, maar kunnen nu binnen dit programma vrij aan de slag. De projecten die voor dit subsidieprogramma van 18 maanden zijn aangemeld zijn Vegiwada, Mondasoro en Pulicat.

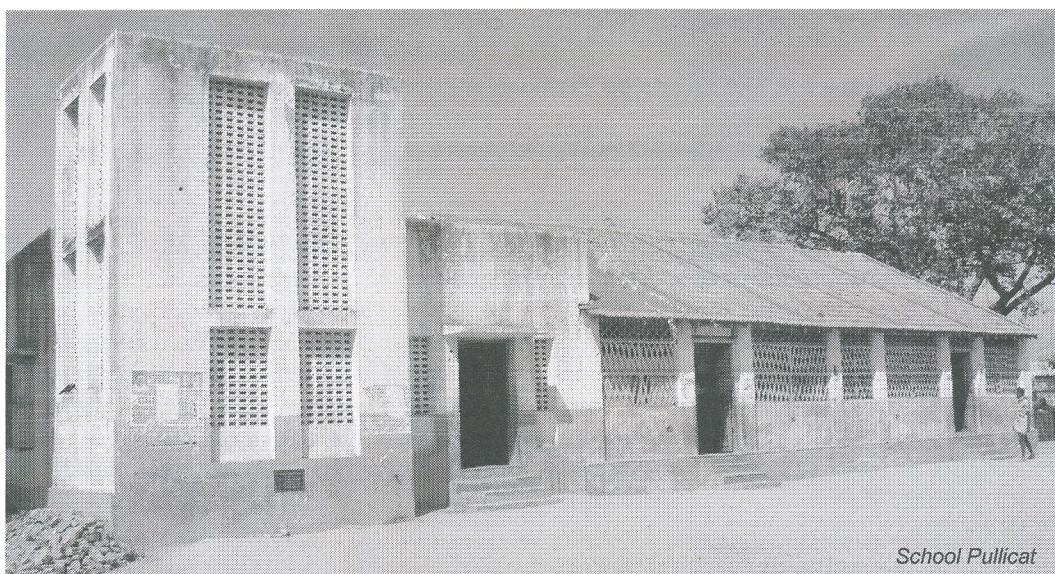
Verantwoording moeten we als stichting natuurlijk wel afleggen, maar dat kan aan het einde van de rit en in één keer. Overigens vinden wij het als stichting volkomen terecht, dat we verantwoording

moeten afleggen. We doen dat ook voortdurend, niet alleen aan de NCDO, maar ook aan individuele grotere sponsors. Het is niet meer dan normaal, dat wij onze partners goed op de hoogte houden van wat er met het geschonken geld gebeurt.

De overeenkomst met de NCDO betekent voor ons ook werk aan de winkel. De NCDO kent het gereserveerde geld namelijk, evenals vroeger, toe via een zogeheten "verdubbelingregeling". Dat wil zeggen, dat we eerst zelf een gelijk bedrag via acties en sponsoring moeten binnenhalen. De NCDO kent dan voor de bestemming binnen dit programma automatisch een verdubbeling toe.

Het bestuur van de stichting Thomas Bouwprojecten beschouwt de toekenning van de programfinanciering door de NCDO als een erkenning en aanmoediging om op de ingeslagen weg van verdere professionalisering van onze werkwijze door te gaan. Het geeft ons het gevoel op de juiste weg te zijn en stimuleert het enthousiasme voor de door ons gekozen taak. Voor allen die de stichting Thomas Bouwprojecten met een warm hart en financiële bijdragen gedenken is het volgens ons een bewijs, dat zij dat terecht doen.

Willem van Beerendonk, vice-voorzitter

Prioriteitenlijst opnieuw vastgesteld

Tijdens het bezoek van onze twee bestuursleden aan India hebben we ook een bespreking gehad met de leiding van de zusterorde Franciscanessen van St. Joseph in Chennai.

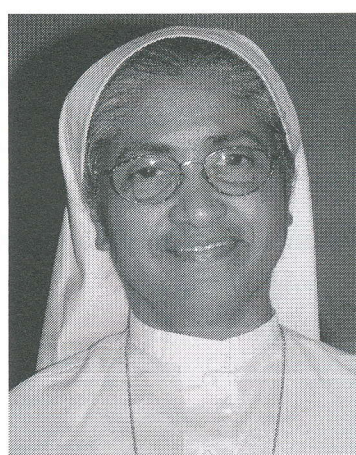
De bespreking was enerzijds bedoeld als kennismaking en anderzijds om wederzijds 'de klok gelijk te zetten'. Bij de bespreking waren aanwezig de generaal overste zuster Venantia, de assistent-overste zuster Prudentia, de General Procurator zuster Angela evenals zuster Bellarmine die verantwoordelijk is voor de zuidelijke sector van de onderwijsactiviteiten van de orde. Van de stichting Thomas Bouwprojecten namen deel de penningmeester Anneke Bolt, Joop Verweij en Anne Reijenga beiden projectleider en vice-voorzitter Willem van Beerendonk.

Zr. Bellarmine, verantwoordelijk voor onderwijsprojecten in het zuiden

Zr. Venantia, generaal-overste van de orde

Zr. Prudentia, assistent-generaal-overste

Van onze kant is uitgelegd welke stappen wij in Nederland hebben genomen om onze organisatie te professionaliseren en van continuïteit te voorzien. Ook hebben wij verteld hoe wij werken, welke informatie wij vanuit India nodig hebben en volgens welke criteria wij in Nederland handelen. Van de kant van de zusters is besproken met welke problemen zij kampen, welke prioriteiten daaruit voortvloeien en hoe ze die willen aanpakken en oplossen.

Voor zowel Anneke Bolt als penningmeester als voor mij als bestuurslid verantwoordelijk voor voorlichting en fondsenwerving was het een verhelderend gesprek en tevens een aangename ervaring om met de leiding van de kloosterorde van gedachten te kunnen wisselen over de problematiek die zowel hun organisatie als de onze bezighoudt.

Om de ontwikkelingen in India en de reactie van de kloosterorde daarop te kunnen begrijpen allereerst een korte situatieschets, die niet als zodanig tijdens deze bijeenkomst is besproken, maar daar op de achtergrond voortdurend meespeelde. Ook het verslag van projectleider Joop Verweij, elders in dit Projectnieuws, maakt daar gewag van.

India bevindt zich op dit moment in een situatie van snelle ontwikkelingen. Economisch gezien is er veel vooruitgang en wie zijn ogen daar de kost geeft kan dat ook zien. Dat is positief, maar men moet daarbij wel bedenken dat de zegeningen van de vooruitgang voorbijgaan aan hen die qua scholing achterblijven. Onderwijs is van het grootste belang in dit land waar men aanzienlijk minder dan in Nederland geneigd is stil te staan bij degenen die om welke reden dan ook de boot missen. Daarom is het onderwijs een speerpunt voor de zusters. Ook de overheid zet zwaar in op onderwijs. En al is India een land met achterstand in ontwikkeling, er komen ook voor het onderwijs steeds meer regels, juist omdat de overheid in die sector de kwaliteitseisen voor niet-overheid scholen aanscherpt.

Voor de zusters heeft dat tot gevolg dat hun bestaande scholen, die qua onderwijskwaliteit als zeer goed aangeschreven staan, her en der aan de scherpere eisen van de overheid moeten worden aangepast.

Dit beleid van meer kwaliteit heeft zijn neerslag in de prioriteiten. De zusters willen in ieder geval de bestaande scholen behouden en waar nodig opwaarderen naar een niveau, waarbij examens afgenomen kunnen worden die erkend zijn door het rijk. Daarnaast nemen de zusters initiatieven om activiteiten op het gebied van sociaal werk te ontwikkelen.

Tijdens de bespreking zijn we tot de conclusie gekomen dat het goed zou zijn criteria aan te leggen waaraan voorgenomen projecten moeten voldoen, voordat ze op de prioriteitenlijst komen en wij er als bouwstichting mee aan de slag gaan. Tevens hebben we op die bespreking in overleg een nieuwe prioriteitenlijst vastgesteld. Het nieuwe beleid heeft tot gevolg, dat op die lijst veranderingen te zien zijn in vergelijking met de lijst die vorig jaar is opgesteld.

We hebben op deze bespreking vastgesteld, dat het goed zou zijn meer en regelmatig te communiceren. Niet alleen over de voortgang van de projecten, maar ook bijvoorbeeld over actuele ontwikkelingen. Daarnaast heeft onze penningmeesteres afspraken gemaakt over de uitwisseling van financiële gegevens. Het feit dat de financiële verslaglegging van onze stichting in Nederland voorzien wordt van een accountantsverklaring, maakt het nu eenmaal nodig, dat vanuit India de cijfers tijdig en gecertificeerd worden aangeleverd. Het was een prettige en constructieve vergadering. En de zusters zouden de zusters niet zijn als ze ons daarna niet op een gastvrije lunch hadden onthaald, waarbij we elkaar alle gezondheid en succes hebben toegewenst.

Willem van Beerendonk, Vice-voorzitter

PRIORITY LIST 2004

MAJOR PROJECTS

1. Vegiwada	New School Building
2. Mondosoro	New Boarding for Children
3. Chebrolu	New School Building
4. Budalur	School Building, First Floor
5. Egmore	Renovation of Home for Children
6. Srikalahasthi	School Building, First Floor
7. Virachilai	New School Building
8. Pulicat	Roof and First Floor over Old School Building
9. Pannaikkadu	New School Building
10. Walajabad	School Building - roof + first floor

De nieuwe prioriteitenlijst legt de nadruk op opwaardering en uitbreiding van bestaande activiteiten tot het door de overheid vereiste niveau.

MINOR PROJECTS

1. Avadi	Borewell for Hostel
2. Perambalur	Borewell for Agriculture

St. Prudentia - ASSISTANT SUPERIOR GENERAL

St. Bellarmine - REGIONAL SUPERIOR - TRICHY

St. Angela - ECONOMER GENERAL

St. Vincent *SSJ*
20.04.04
Superior General
Bishop Aelen Iliam
Fsl Generalate
St. Thomas Mount
Chennai - 600 016

Voor het eerst in India

“Bijna-dood-ervaringen”. Je hoort er wel eens van; je leest er wel eens over. Wij kunnen er nu op onze manier ook over meepraten.

Onze allereerste kennismaking met India was een rit in de zieken-huisjeep van het vliegveld van Madras naar St.Thomas Mount. Afstand zes kilometer, duur een kwartiertje. Maar wel duizend doden gestorven! Angstig kijk je naar de man die (ook nog eens) rechts van je zit. Is het een chauffeur of een serial-killer? Is hij achter dat stuur geplant om voor nieuwe ziekenhuisklanten te zorgen?

Op het parkeerterrein voor het klooster bij het St.Thomas Hospitaal brengt hij zijn moordtuig tot stilstand en zo snel als we kunnen stappen we uit. Hij mocht hem weer eens starten...

Dat verkeer.... Het is niet te geloven. Hoe dat allemaal kriskras door elkaar sjeest, rijdt, hobbelt, fietst, loopt, knettert, tuutert, dat is echt niet te geloven. Een hallucinerende ervaring. Oude bussen waar de mensen uitpuilen, overvolle krakkemikkige vrachtwagens, driewieltaxiscooters, brommers met een heel huishouden erop, fietsen, handkarren, voetgangers. En dan lopen daar doodgemoedereerd ook nog koeien tussendoor. En de gaten in de weg niet te vergeten, waar je als chauffeur ook nog op moet letten. En toch gebeurt er niet om de haverklap een ongeluk. Voor ons een absoluut godswonder. Op een of andere manier functioneert het. Wij vinden het bij ons al heel knap dat we kunnen ritsen. In India ritsen ze met vier verkeersstromen niet langs elkaar op maar tegen elkaar in!!! Indiërs hebben er waarschijnlijk een zevende zintuig voor.

Dat was onze allereerste, onvergetelijke indruk van India. Ons, dat wil zeggen ons gezin, bestaande uit Yolaine en Marcel en onze kinderen Bruno (20) en Laury (14).

Al zó dikwijls had Rexline ons gevraagd om toch eens een keer op bezoek te komen en nu was het dan eindelijk zover. Negen dagen zijn we er geweest, we vierden er Kerstmis en Nieuwjaar, zes dagen was “werkbezoek” en drie dagen “vakantie”, met overnachtingen in Mahabalipuram en Pondicherry (dat laatste is natuurlijk een must als je gezin half Nederlands, half Frans is).

Na een paar dagen kom je er ook achter dat de “driver” geen seriemoordenaar is, maar een liefhebbende vader en echtgenoot en bovendien een van de kundigste chauffeurs uit de omtrek.

Wat moet je ervan vertellen van zo’n bezoek aan India, aan de Congregatie, aan Rexline en haar ziekenhuis, aan de verschillende projecten, aan de dependances in de sloppenwijken, van al die overweldigende ontvangsten die je ten deel vallen, van al die kinderen, van al die lieve zusterjes die bij wijze van spreken het eten in je mond stoppen?? Het is te veel. Het is te overweldigend. Het is ook niet te vatten, niet te begrijpen. Hoe is het überhaupt mogelijk dat deze natie bestaat, met een miljard inwoners, zijn grote verscheidenheid en tegenstellingen in ras, cultuur, religie en sociale gelaagdheid? Waarom is dit geen kruitvat dat op ontploffen staat? Hoe kan het dat hier nog 300 miljoen mensen met minder dan een euro per dag rond moeten komen? Wat gaat er gebeuren als, met die ongelooflijke economische groei die het land doormaakt, straks ook die sociale onderlaag zich van zijn situatie bewust gaat worden? We vlogen terug naar Nederland met veel meer vragen dan we antwoorden hadden gekregen.

Dat zijn zo wat gedachten die je als volwassen wereldburger bekruipen na een eerste kennismaking met dit fascinerende land. Onze kinderen hebben het natuurlijk heel anders beleefd. Door met de zusters echt de wijken in te gaan zijn ze geconfronteerd met de armoede en daarmee met hun eigen rijkdom. Tegelijk hebben ze ook gezien hoe kinderen met heel weinig toch heel gelukkig kunnen zijn. Heel confronterend en daarmee een verrijkende ervaring.

Onvergetelijk waren onze twee dagen in Perumalpalayam. We maakten de kinderen daar wat intensiever mee, je praat met ze, speelt met ze, ze laten hun eerste verlegenheid varen en je leert ze een beetje kennen. Wat hebben we een plezier gehad. Dat beeld van die lachende gezichtjes blijft je altijd bij. Een onvergetelijke gebeurtenis was de feestavond met alle kinderen in de eetzaal, met de gebruikelijke zang, dans en sketches. Voor de eregasten was er weer eens een prachtig programma samengesteld.

Er was ook een sketch van een kapper die drie klanten moest scheren die niet konden betalen. Aan het eind van het programma maakte ik duidelijk dat de "kapsalonscène" nog maar eens een keer over moest, maar dan met Hans Schiebroek, Gerard Pulles en ondergetekende als klant. Dat hadden ze nog nooit meegemaakt! Drie van die hoge sjeke gasten die daar eens een beetje maf begonnen te doen. Wij drieën gingen echt op in onze rol en de kinderen hadden me toch een plezier! Ze rolden over de vloer van het lachen. De pret in al die oogjes. We hebben er foto's van, waarschijnlijk de mooiste herinneringen aan een heel bijzondere kerstvakantie.

Marcel van der Linden

Gedicht door Anne Reijenga

De omgeving van Vandavasi wordt beheerst door een paar bergen, die de plek heel herkenbaar maken. Het gaf mij inspiratie om 's morgens vroeg in de koelte bij het rijzen van de Zon het volgende gedicht te schrijven:

*Schimmen worden vormen
langzaam ontstaat onderscheid
herkenbaarheid
nog even en de dag komt aanstormen*

*Vlekken worden ingekleurd
pastellen steeds feller
en feller
de grauwe morgen opgefleurd*

*Even een oranje gloed
aankondiging van de zon
die als het kon
direct de bergen verhelderen moet*

*En mocht je het niet ervaren
dit licht en kleurenspeel
dan zullen wel
de vogels de dageraad verklaren*

Een sponsor ter plekke

Eind vorig jaar maakte Gerard Pulles, uitvoerder bij Van der Linden Bouwbedrijf, een van onze grootste sponsors, een reis naar India. Hij kon daar met eigen ogen zien wat de stichting Thomas Bouwprojecten doet en hoe belangrijk dit werk is. Bouwbedrijf Van der Linden heeft al vaker personeelsleden de kans gegeven de door hen gesteunde projecten in India te bezoeken. Bovendien maken zij ook in hun jaarverslag en eigen nieuwsbrief positief melding van hun relatie met de stichting Thomas Bouwprojecten. Gerard Pulles schreef voor de nieuwsbrief van Bouwbedrijf Van der Linden een verslag van zijn verblijf in India. Te lang voor Projectnieuws, maar delen daaruit willen wij u toch niet onthouden.

“Na een vermoeiende reis komt het gezelschap in Chennai, (Madras) aan en wordt gastvrij ontvangen in het klooster van St. Thomas Mount. Na een eerste dag van verkenning in en om Chennai gaat het de tweede dag richting Perumalpalayam.

Op weg naar Perumalpalayam in Elambalur hebben we een tussenstop. Hier ontmoeten we Marcel en Yolaine van der Linden met hun kinderen Bruno en Laury. Ook zij zijn voor het eerst in India. Na heerlijk te hebben gegeten, lopen we rond over de plantage. Ook bekijken we het bejaardentehuis met kapel en dan op weg naar Perumalpalayam. Onderweg bekijken we nog een ‘steenfabriek’.

In Perumalpalayam worden we hartelijk ontvangen door de kinderen met veel applaus en gejuich. Hier krijgen we een Pottou (een rode stip) op ons hoofd gedrukt en worden versierselen omgehangen als welkom voor de gasten. Bij de boarding is het tijd voor Marcel, lid van de Raad van Advies van de Thomas-stichting, om de plaquette te onthullen waarop een tekst staat, met dank voor de sponsoring van dit project.

Gerard Pulles tussen de enthousiaste internaatkinderen in Perumalpalayam

Na deze handeling worden we uitgenodigd voor een welkomstprogramma door de kinderen met diverse dansjes, en een sketch met een barbier waarbij ‘4 klanten’ geknipt en geschoren worden. Hierbij werden Marcel, Hans en ik uitgenodigd dit te ondergaan. Ik denk dat ze stiekem dachten die Hollandse gasten ook eens lekker te knippen en scheren. De kinderen hadden de grootste lol. Na lekker te hebben gegeten hebben we nog gekeken hoe de kinderen daar slapen. Velen sliepen overigens al en wij waren daar ook aan toe.

De bergen in

Na door Hans te zijn wakker gemaakt, bleken Marcel, Yolaine en de kinderen al aanwezig te zijn. Na het ontbijt zijn we de bergen ingegaan en na een wel erg hobbelige rit in een met houten blokken geveerde taxi arriveren we in een dorpje op zo’n 900 meter hoogte. Het is er erg primitief. De huisjes lijken sterk op een Asterix en Obelix locatie. Ze zijn erg laag en donker. Met daartussen huisjes voor rijstopslag. Een uiterst vriendelijke bevolking (dit geldt voor heel Tamil Nadu). Zo worden we getrakteerd op verse kokosmelk, echt een lekkernij. Ook de kokos smaakte ons goed. De bevolking kan zichzelf voorzien van levensbehoefte, zoals rijst, groente, fruit en dergelijke. Ze hebben honden die konijnen vangen. Kortom ze zijn gelukkig in hun beleving. Voor de kinderen komt er iedere dag ‘n docent met de eerste bus: 10.00 uur in de ochtend en met de laatste bus van 15.00 uur weer weg. Er komen niet meer bussen. Terug op de boarding zijn we op tijd voor de lunch. Hierna nemen we afscheid van Marcel, Yolaine, Bruno en Laury. Zij gaan richting Chennai. Hans, Jerry en ik hebben het gebouw ‘opgeleverd’.

Vandavasi

Net als gisteren Marcel en zijn gezin, worden we uitbundig uitgezwaaid door de kinderen en na afscheid te hebben genomen van zuster Racknini en zuster Viji gaan we op weg naar Vandavasi, een stad met 100.000 inwoners. Ook hier is de Thomas Stichting aan het bouwen. Er wordt gewerkt aan uitbreiding van de sanitaire ruimtes met wasgelegenheid. Verder hebben we op een gebouw wat metingen verricht. Het is de bedoeling dat er een verdieping bovenop komt. Momenteel is het rustig want de kinderen hebben vakantie. De dag begint met een ontbijt om 8 uur. Veel Happy New Year gewenst door de kinderen en het personeel van het Franciscan Sister of St Joseph Klooster.

Nieuwe keuken Vandavasi

We doen een rondgang op het internaat. We leren de bouwvakkers nog wat maatvoering en lopen naar het kinderhostel. Dat is gesponsord door Estella Reens. Een joodse vrouw die haar erfenis naliet aan de Thomas Stichting. Na de lunch gaan we richting Kanchipuram, waar we enkele oude tempels bezoeken en dan door naar Chennai waar we om 16.00 uur arriveren. Eindelijk kan ik het thuisfront nieuwjaar wensen via de GSM. De klamboe toch maar opgehangen want ik zit onder de bulten in een heerlijke temperatuur van 25 à 30 graden. Na het eten nog wat nagebabbel met Zuster Rexline over de afgelopen dagen. En dan is het tijd om me te wassen, te scheren nog wat te lezen en dan slapen.

Pulicat

Om 08.00 uur op weg naar Pulicat, een vissersdorpje aan de kust ten noorden van Madras (Chennai). We komen daar om ongeveer 11.00 uur aan. We worden ontvangen door Pastoor Rayanna en Zuster Esther met koffie of thee en koekjes.

Nadat Hans wat bij gepraat is lopen we naar het oudste kerkhof uit ongeveer 1600 van de Verenigde Oost-Indische Compagnie in India. Ook hier is door Van der Linden gesponsord. Hier zijn de muur rondom het kerkhof en de graven gerestaureerd door dezelfde aannemer als het gebouw in Perumalpalayam en nu zet hij de sanitaire gebouwen in Vandavasi. De kosten van de restauratie waren 11.500 euro. Weer terug op het schoolcomplex hebben we geluncht, waarna we een boottocht gaan maken op het meer van Pulicat. Terug op het scholencomplex bekijken we het gebouw dat Hans wil uitbreiden met een verdieping er bovenop. Het is hard nodig want in een ruimte van 10 bij 10 meter zitten ongeveer 100 kinderen op de grond. Als het goed weer is zitten ze buiten. Maar in het regenseizoen is dat knap lastig in een dergelijke kleine ruimte. De kosten van de uitbreiding schat Hans op 25.000 euro.

Het wordt tijd om terug te gaan naar Chennai. Met daglicht is het al een onderneming laat staan in het donker. We komen veilig aan. Wat onze chauffeur kan daar kan onze Jos Verstappen nog van leren. We hebben niet een keer in een grindbak gezeten. We gaan ons opmaken voor de laatste dag in India.

Vepery

Na het winkelen gaan we naar het klooster in Vepery. We worden er met alle eerboden ontvangen. De aartsbisschop van Madras is er ook, omdat het de geboortedag is van Jan Aelen uit Waspik, de oprichter van de St. Joseph congregatie. Na een gebedsdienst is een muzikaal dansprogramma samengesteld. Daar worden een aantal personen gehuldigd en bedankt voor hun inzet. Een van hen was Hans Schiebroek die totaal overdonderd was door deze huldiging. Zo spreken ze waardering en dank uit voor het vele werk dat Hans in India doet. Hans was zichtbaar in zijn nopjes. In gezelschap van twee Engelse bisschoppen genieten we van het avondeten.

We nemen afscheid en gaan terug naar het Thomas Hospital waar we ons gereed maken voor de terugreis. We nemen ook afscheid van Zuster Rexline en van Hans Schiebroek.

Terugkijkend over de afgelopen week besef ik, dat Hans hier goed en dankbaar werk verricht. Deze reis is een verrijking van mijn leven, waar ik zelf heb kunnen constateren dat Bouwbedrijf van der Linden goed werk verricht door sponsoring van dit soort projecten.

Gerard Pulles, uitvoerder Bouwbedrijf van der Linden

Scholing is absolute noodzaak voor kansarme kinderen India

India maakt op dit moment een enorme ontwikkeling door. Samen met China behoort India tot de 'booming economies' van zuidoost Azië.

Je kunt het overal zien, vooral in en rond de grote steden: verbetering van de wegstelsels, nieuwe bedrijventerreinen, veel nieuwe (bedrijfs)gebouwen en scholen vooral voor vervolgoopleidingen na de schoolopleiding van 10 of 12-standard.

De verschillen zijn groot ten opzichte van tien jaar geleden. Sommigen voorspellen al dat de nu bestaande vaste verhouding tussen dollar en roepie, 1 dollar = ± 43 roepees, in de toekomst zal wijzigen ten gunste van een sterkere roepie, wat vertrouwen uitdrukt in de ontwikkeling van de Indiase economie. De zelfbewustheid van de Indiër en van India is toegenomen.

Die toenemende welvaart zie je ook bij mensen: veel meer motorfietsen en motoren, meer, in vergelijking nog weinig personenauto's, meer 'betere' burgerij, meer toerisme en betere winkels in de grote steden. De groeiende economie is merkbaar voor een deel van de bevolking. Misschien profiteert eenderde deel van de toenemende welvaart, maar dan is er altijd nog een overgrote rest van 700 miljoen mensen!, die moeten leven van 1 of hooguit een paar dollar per dag.

Naar mijn mening zie je dan ook een tweedeling in de veranderende Indiase samenleving: mensen die in staat zijn aan te haken aan die groeiende economie en welvaart, en mensen die dat niet kunnen omdat er geen werk voor hen is of omdat ze geen opleiding hebben genoten.

Het arbeidspotentieel aan de onderkant, vooral van hen die geen of nauwelijks enige opleiding hebben, is enorm groot en zorgt ervoor dat het inschakelen van vrouwen voor 1 dollar per dag en mannen voor 2 dollar per dag nog lang door kan gaan.

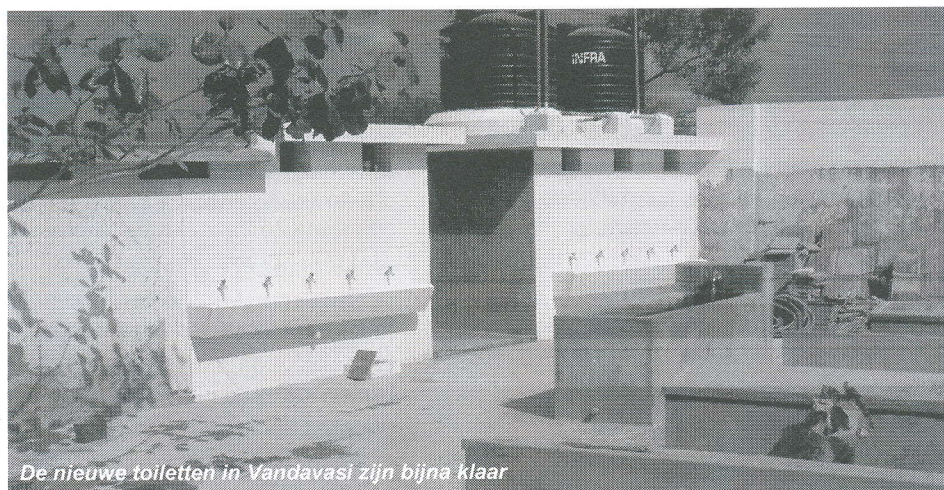
Daarom is het opleiden van kansarme kinderen zo belangrijk. Met een schoolopleiding tot 14 of 16 jaar en, zo mogelijk, de vaardigheid om Engels te spreken en wellicht een technische vervolgopleiding, worden zij kansrijk om mee te profiteren van de sterk ontwikkelende economie en werkgelegenheid in India.

De Zusters F.S.J. met hun 46 private scholen in de staat Tamil Nadu, Andrah Pradesh en enkele daarbuiten, leveren door hun goede opleidingen, een belangrijke bijdrage in het kansrijk maken van kinderen die van huis uit vooral kansarme zijn.

Hun beleid is, naast sociaal werk in de dorpen, al hun scholen te ontwikkelen tot 12-standard, zodat kinderen, ook in afgelegen streken, een volwaardige opleiding kunnen krijgen, afgerond met een diploma dat in heel India geldig is.

De regering van Tamil Nadu voert de laatste jaren een verscherpt kwaliteitsbeleid voor private scholen, dat gekoppeld is aan het afgeven van vergunningen voor het geven van onderwijs en het afnemen van examens.

Op deze reis zijn naast projecten in uitvoering ook meerdere conventen en scholen bezocht, waar in het licht van de overheidscriteria om te voldoen aan de vergunningseisen in de toekomst aanpassingen en bouwprojecten uitgevoerd moeten worden voor het behouden van de schoolerkenning en vergunning. Dan hebben we het bijvoorbeeld over het aantal klassen en de grootte, de oppervlakte van het schoolterrein, de aanwezigheid van een bibliotheek, computerroom of staffroom. De geactualiseerde prioriteitenlijst van februari 2004 geeft daar blijk van: uitbreiding van scholen tot 10 of 12-standard en veiligstellen van de erkenning en de vergunning.

De nieuwe toiletten in Vandavasi zijn bijna klaar

Thiruvallanthurai

Samen met regional superior Sr. Bellarmine maak ik de rondreis. Hier staat een internaat met honderdveertig kinderen. Ter verbetering van een aantal zaken van de boarding konden we hier een vijfjaren-programma uitvoeren. Nu zijn we toe aan de twee laatste. We besluiten het totale programma op te zetten. Een belangrijke wens is het maken van een keuken om rijst te koken. Dit gebeurt nu nog buiten in de open lucht! Dit zijn aparte keukens, omdat rijst gekookt wordt op houtvuur.

Daarnaast moet de drinkwaterput verdiept en een opslagtank voor drinkwater gemaakt worden. We wachten het voorstel af van onze opzichter Jerry. Geconcludeerd mag worden dat met dit programma een goede boarding tot stand zal komen.

Budalur

Hier staat een 10-standard-school met 450 kinderen, geleid door een jong en enthousiast team van drie zusters. Door hun enthousiasme maakt de school een sterke groei door en verwachten ze in aanstaande september weer meer kinderen. Een paar jaar geleden is met de bouw van een nieuwe school gestart. Toen is alleen de begane grond gerealiseerd waaronder een klaslokaal en met twee zalen waarin elk drie klassen ondergebracht kunnen worden. Daarnaast gebruiken ze nog een drietal 'gebouwtjes' met daarin een aantal gebrekkige klasruimtes, te klein en lekkages door het dak van palmblederen. De inspectie van onderwijs geeft aan dat het niet langer aanvaardbaar is. Bovendien wil de kerk een gebouwtje ervan terug hebben voor eigen gebruik. Alle problemen zijn op te lossen door een verdieping erop te zetten en de bestaande ruimte goed in te richten. Totale kosten ± 25.000 euro, waardoor ook de erkenning en de vergunning van de school zijn veiliggesteld.

Srivaikundam

Hier is het feest: de nieuwe school wordt feestelijk geopend. Op een ander terrein staan de nieuwe school en het toiletgebouw er 'glanzend' bij. Met deze tien klaslokalen, kan de school met ongeveer vierhonderdvijftig kinderen in twee kleuterklassen en 1-10 standard, samen met twee goede al bestaande gebouwen niet ver van dit terrein, weer prima vooruit.

Het is een groots openingsfeest: de school wordt ingezegend door de pastoor, de jaarrede van Zuster Mincy en een feestprogramma waar tweehonderd kinderen aan mee doen.

Overleg in Chennai met constructeur Alex Jacob, onze opzichter Jerry, zuster Prudentia en de projectleiders Joop Verweij en Anne Reijenga

Het geheel duurt vier uur. Ook de ouders zijn uitgenodigd en na enige tijd staan er vijfhonderd mensen mee te genieten met hun kinderen.

Het is goed om dit mee te maken, omdat je kunt zien hoe gemotiveerd de zusters en de leraren bezig zijn met hun kinderen en daar ook de ouders weer bij betrekken. Het komt erg positief over met een goede uitstraling naar het dorp Srivaikundam. Dit nieuwe gebouw is een flinke vooruitgang voor de school van de zusters. Wat rest is nog een aantal terreinwerkzaamheden die dit jaar uitgevoerd zullen worden. Het totaal, toiletgebouw, school en terreinaanpassingen heeft dan ongeveer 40.000 euro gekost. Het convent en de school in Srivaikundam kunnen weer een aantal jaren vooruit.

Pannaikadu

Vorig jaar hebben we bij de bestaande school 1-5 standard, vier toiletten gemaakt. Maar de zusters willen meer. Zij willen een school van 1-10 standard en twee kleuterklassen om de kinderen de kans te geven de schoolopleiding te vervolgen tot 10-standard en dan examen te doen. Daarom hebben zij hun eigen convent ter beschikking gesteld voor klaslokalen! Inmiddels is het aantal leerlingen in een jaar gestegen van 190 naar 250 en geven ze al les tot 9-standard. Om vergunning te krijgen voor 10-standard en examens te kunnen afnemen moeten ze terrein bijkopen en zal er een nieuw schoolgebouw bij gezet moeten worden. We hebben aangegeven dat het bijkopen van grond de eerste actie moet zijn en vervolgens de voorwaarden van de vergunning voor 10-standard bekend moeten zijn.

Duidelijk is dat een nieuw schoolgebouw in Pannaikadu de komende jaren een grotere prioriteit zal krijgen.

Olagadam

Olagadam is een klein centrumdorp, waaromheen achtentwintig kleine dorpjes in totaal met ± 30.000 inwoners liggen. Het dorp kenmerkt zich door een grote groep kastelozen of dahlits, waarvan velen (land-)arbeider zijn en zelf geen grond bezitten. Er wonen dertien katholieke families in het dorp. De school met veel hindoekinderen ook uit de groep kastelozen groeit sterk en heeft nu zo'n tweehonderdvijftig leerlingen. Inmiddels is er een klasje van 9-standard en dit jaar zullen ze de erkenning en vergunning krijgen voor 10-standard omdat binnenkort op de bestaande school twee verdiepingen worden aangebracht. Dan kunnen de kinderen uit het dorp en omgeving een diploma halen op hun eigen school. Tezamen met de inrichting van de klassen kost dit project ± 37.000 euro.

Verwacht wordt dat met de nieuwe 10-standard school zich nu snel zal uitbreiden tussen de vijf en zeshonderd kinderen. De op dit moment aanwezige jaarlijkse financiële tekorten zullen komen te vervallen.

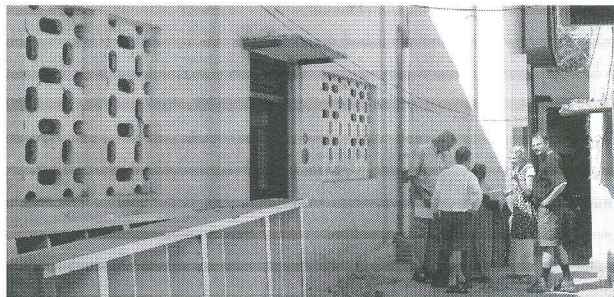
Egmore

Egmore is een oude stadswijk midden in Chennai (Madras).

De Zusters F.S.J. hebben hier al honderd jaar een school, met vierhonderd kinderen op dit moment. Vorig jaar sliepen dertig kinderen die intern waren in twee te kleine ruimtes. Inmiddels zijn dat er dit jaar tachtig geworden in diezelfde ruimtes! De Congregatie heeft nu vlakbij de school een oud huis gekocht voor vijftien lakhs, omgerekend ± 30.000 euro, en willen dat geschikt maken als boarding. Op de vraag waarom deze kinderen niet naar een andere boarding bijvoorbeeld in Avadi kunnen, is het antwoord dat deze kinderen uit zulke arme omstandigheden komen en van een dermate lage kaste zijn, dat dat onmogelijk is. De

Joop Verweij, projectleider

zusters van het convent doen in Egmore ook bij de ouders van de schoolkinderen veel sociaal werk: Veel gescheiden ouders, werkeloze vaders of vaders die drinken..

Overleg voor het te verbouwen huis in Egmore in Chennai

Het werk van de zusters hier in Egmore maakte grote indruk op ons, omdat sociaal werk en onderwijs hand in hand gaan: wat je noemt missie van de Zusters F.S.J. in maximale vorm. Inmiddels worden door ons tekeningen gemaakt om het oude huis tot boarding aan te passen. Globaal zullen de kosten 40.000 euro bedragen. Nu het geld nog.

Sinnivakkam

Een klein, maar mooi projectje. Het verbeteren van een klein schooltje, 1-5 standard voor negentig kinderen in een primitieve omgeving. Was er voorheen één ruimte met lekkend dak voor alle klasjes, nu zijn er drie klaslokaaltjes, een opslagruimte voor rijst, een kleine stafruimte en een keukentje om rijst te koken voor tussen de middag.

Natuurlijk was er weer een programma van de kinderen met dorpsbewoners als toeschouwers, om ons te verwelkomen en hun dank uit te drukken. Mooi werk voor een prijs van ± 9000 euro.

Wervingsactie

Pastoor van Arsparochie Den Haag

Evenals voorgaande jaren, werd in december in de Pastoor van Arsparochie in Den Haag een "kerstfair" gehouden om geld in te zamelen voor goede doelen. Daartoe zijn een aantal spullen gebruikt, die Hans Schiebroek daarvoor speciaal uit India had meegenomen. En niet zonder succes, want inmiddels is vanuit dit initiatief € 1.000,00 op de rekening van de stichting Thomas Bouwprojecten gestort.

India is voor herhaling vatbaar

Voor de eerste keer reisde ik naar Zuid-India om ter plaatse beter het werk van de stichting Thomas Bouwprojecten te leren kennen en om onze partners daar te ontmoeten: de zusters Franciscanessen van St. Joseph. In dit relaas geen sfeerbeschrijvingen van India, hoe 'indruk'-wekkend het ook was. Doel van dit verhaal is u als lezer dit allemaal wat te laten meevoelen zoals wij het hebben ervaren. Met wij bedoel ik Anneke Bolt, penningmeester van onze stichting, haar man Menno en ik.

Integere zusters en dankbare kinderen

Deze klas in Wallajabad zit bij gebrek aan beter onder een veranda. Hier is nog werk voor ons aan de winkel...

vriendelijke hand alweer wat heerlijk aan. Nee, we kwamen niets te kort. Voor Indiase begrippen leven de zusters niet in armoede, maar evenmin in overdaad. Wij mochten rijkelijk delen in wat ze zelf hadden. Zo ging het overal waar we kwamen: in een grote vestiging als Vandavasi of op een plek met maar een paar zusters zoals in Pulicat.

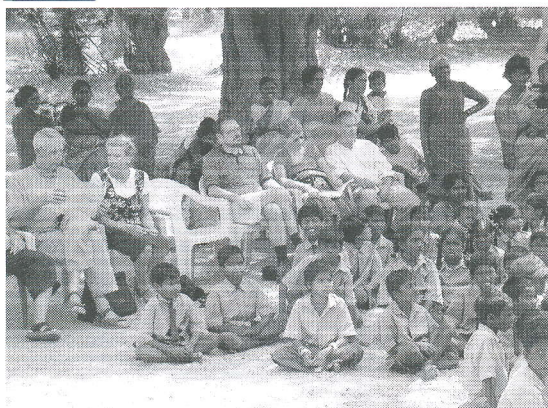
Bespreking

Bij een bespreking met de leiding van de Orde kregen wij de indruk van een doordacht en goed geleid geheel. Een verslag van deze bespreking staat elders in dit nummer van Projectnieuws. Ik besef terdege na een kort bezoek en een vergadering met moeder-overste en haar assistenten niet de finesses van de gehele operatie te kunnen voorzien. Wel heb ik de indruk van een groep integere mensen die hard werken om gestelde doelen te bereiken. De praktijk levert daar overigens het beste bewijs van. Eigenlijk maakten we kennis met drie aspecten van hun werk: Het hospitaal, waar al dan niet tegen betaling duizenden mensen per week geneeskundige hulp krijgen op zeer goed niveau. Vervolgens het onderwijsprogramma dat zij runnen in vijfenvijftig scholen waar tienduizenden kinderen prima onderwijs genieten. Tenslotte hun sociale werk, waarvan wij voorbeelden zagen in Egmore, een grote wijk van Chennai en in Biridur waar de zusters een klein bejaardenhuis hebben.

Een uitermate ordelijk appél bij de school in Vandavasi

Scholen

Een delegatie van de stg. Thomas Bouwprojecten bezoekt Sinnivakkam

Wij bezochten scholen in Vepery, een wijk van Chennai, in Wallajabad, Sinnivakkam, Vandavasi en in Pulicat. Overal waar wij kwamen werden we hartelijk welkom geheten en overal zag je enthousiaste en dankbare gezichten. Je ziet overal wat hier gebeurt is goed.

Een voorbeeld daarvan is Sinnivakkam. Onze stichting heeft in dit dorpje een klein schooltje gebouwd. Alle negentig kinderen stonden op de stoep toen we daar aankwamen. Uiteraard voerden ze dansjes uit, speelden een toneelstukje. We werden verwelkomd. Binnen de kortste keren hadden we gezelschap niet alleen van de kinderen, maar ook van tientallen ouders. De waardering straalde er vanaf.

Deze klas studeert in Vandavasi in een vervolgopleiding voor naailerares

Een ander voorbeeld. Vandavasi heeft een scholencomplex met duizend kinderen ook vanuit de regio, waarvan vijfhonderd internen. De zusters runnen hier een 1-12 standard school maar ook enkele vervolgoopleidingen voor naailerares en computerbediening. Alles maakte een zeer goed georganiseerde en gedisciplineerde indruk. De lokalen zijn schoon. De kinderen erg enthousiast en ze omringen je met tientallen als je ook maar even stilstaat. Ze werken hard. Soms zag je kinderen tot wel tien uur 's avonds onder een buitenlamp in het zand zitten blokken. Examentijd! Ook bij de opleiding van naailerares was veel enthousiasme: de meisjes wilden graag laten zien, wat ze in hun mars hebben. En mocht het soms wat laat zijn geworden; op het appèl 's morgens stonden ze er allemaal weer fris en enthousiast bij.

Sociaal werk

Dankbaarheid viel ons ten deel in het bejaardenhuisje van Biridur. Momenteel wonen daar zes bejaarden, maar de verwachting is dat dit er meer worden. Voor de oudjes was ons bezoek een welkome afleiding, ook al omdat we wat lekkers hadden meegenomen. We maakten een wandeltocht over het grote stuk land dat de zusters daar in bezit hebben. Ze zijn van plan dit land rendabel te maken voor het bejaardenhuis en het internaat in Vandavasi, maar dat wil nog niet echt lukken. Wel worden enkele gedeeltes zolang verhuurd aan boeren, zodat er toch wat geld binnen komt. Sociaal werk van een geheel andere aard zagen we in Egmore in Chennai. Daar doen de zusters in een erg arme wijk al honderd jaar sociaal werk.

Niet alleen is er een school en internaat waar weeskinderen worden opgevangen, de zusters zijn ook actief voor de volwassenen in de wijk. Ze helpen bij gezinsproblemen en proberen voor velen daar het harde bestaan wat draaglijker te maken.

De bejaarden en zusters van het tehuis in Biridur

Pulicat

Hartelijkheid alom. Dit zijn meisjes van de school in Pulicat

Ons bezoek aan Pulicat wil ik u niet onthouden. Wie zijn geschiedenisboekjes heeft bijgehouden, weet dat hier vroeger een Nederlands fort heeft gestaan van de Verenigde Oostindische Compagnie. Nu hebben de zusters er een kleine vestiging met een nieuwe school door ons gebouwd en een oude school.

Die overigens dringend toe is aan een nieuw dak, maar gezien de overvolle lokalen is het beter het bestaande dak te slopen en een verdieping erop te zetten. Terwijl ik dit schrijf, zit waarschijnlijk een van onze bouwkundigen hiervoor een tekening te maken.

We maakten in Pulicat een boottochtje door de lagune en keken daar vanaf de Coromandalkust over de Indische Oceaan. Op de terugweg ontmoetten we honderden plaatselijke vissersbootjes die uitvoeren. Een onvergetelijk gezicht al die blauwe zeilen en al die vriendelijke lachende en zwaaiende mensen.

Projectleiders

Tijdens ons verblijf kregen we gezelschap van onze projectleiders Joop Verweij met zijn vrouw Heleen en Anne Reijnga en zijn zoon Roeland. Hun bijdrage wordt vooral wellicht gezien als leuk, maar een waarderen woord voor hun kundigheid en inzet is hier op zijn plaats. Want die projectleiders van ons werken hard als ze in India zijn. Lange reizen, veel bespreken en weer lang reizen is zo ongeveer hun menu. En ze staan wat hun vak betreft er vrijwel altijd alleen voor. Zij moeten zien te communiceren, bijsturen en zaken op koers houden. En dat in een cultuur van mensen die nooit nee tegen je zullen zeggen, ook al zijn ze van plan het toch anders te doen. Een cultuur bovendien waarin het begrip 'haast' nog uitgevonden moet worden. Altijd alert zijn. Want als projectleider ben je maar een paar weken per jaar daar... Mocht iemand toch nog denken dat het werk van onze projectleiders daar een soort aangepaste vakantie is, dan moet hij dat wat mij betreft hierbij vergeten.

Reisverslag van Anne Reijenga

Maiyanur

Dit is een groot project, dat Joop Verweij en ik direct na aankomst als eerste gezamenlijk bezoeken. Het is vijf en een half uur rijden vanaf Chennai, waarvan de laatste 25 km. over zeer slechte zandwegen, waar we bijna 2 uur voor nodig hebben. Het reizen mag dan niet comfortabel zijn, de omgeving vergoedt alles. Prachtige natuur en gezellige dorpen.

Ook Maiyanur, waar we behalve door de zusters ontvangen worden door de goedlachse pastoor: father Albert. Behalve pastoor is hij ook de "manager" van het dorp en de omgeving. Hij is ons aanspreekpunt voor de bouw van een boarding voor meisjes. Father Albert heeft de verantwoordelijkheid op zich genomen om de boarding met mensen uit het dorp te bouwen. Een mooie formule, die echter moeilijker blijkt dan verwacht, ondanks de extra controle die onze opzichter Jerry uitvoert. Hier en daar laat de kwaliteit van het werk te wensen over, maar daar weten we uiteindelijk wel oplossingen voor te vinden. Maar het werk vlot niet erg, het blijkt moeilijker dan verwacht om mensen te krijgen, die het werk doen. De fundering is grotendeels gerealiseerd en de meeste wanden zijn deels gemetseld. Maar men is niet zo ver als we gedacht hadden... Veel gepraat met father Albert en onze opzichter Jerry. Oh ja, het project komt er, dat is zeker, maar het gaat langer duren dan we verwacht hadden.

Vegiwada

Zr. Thiraviam uit Vegiwada

Dit wordt een hernieuwde kennismaking. Met de trein ga ik van Chennai naar Eluru, een rit van ca. 9 uur in de nacht. Proberen wat te slapen, maar dat blijft bij proberen. De treinen zijn zo ingericht, dat iedereen kan slapen doordat de rugleuning van iedere bank scharnierend kan worden opgehangen. De 3 zusters wonen nog in hetzelfde huis, gezellig midden in het dorp, dat als centrum dient van 7 dorpen met totaal 15.000 inwoners. Wekelijks bezoeken de zusters alle dorpen waarvan het verste op 19 km. afstand ligt. Daar zullen in de toekomst ook kinderen van naar school willen, zodat gezien de afstand een kindertehuis noodzakelijk is.

Dit wordt een hernieuwde kennismaking. Met de trein ga ik van Chennai naar Eluru, een rit van ca. 9 uur in de nacht.

Proberen wat te slapen, maar dat blijft bij proberen.

De treinen zijn zo

Met de aannemer hebben we onderhandeld over de totale prijs van de nieuwe school.

Het is Inna Reddy, een man met verstand van zaken. Hij heeft maar een half woord nodig en maakt een betrouwbare indruk. De school moet snel gebouwd worden omdat de zusters voor de kinderen een tijdelijk onderkomen hebben in een gebouw van het bisdom dat het zelf weer wil gaan gebruiken. Reden om met de pastoor te gaan praten om uitstel trachten te krijgen. De pastoor zegt toe dit met de bisschop te zullen bespreken. Wij kunnen ook nog niet met de bouw starten omdat de benodigde gelden nog niet volledig beschikbaar zijn.

De tekening moet op enkele punten worden aangepast. Bijvoorbeeld de grootte van de klassen waarvoor in Tamil Nadu inwendig 20 x 20 voet geldt (6,00 x 6,00 m) een eis die in de toekomst voor Andhra Pradesh ook wel eens zou kunnen gaan gelden.

Ook wordt de ligging van het gebouw aangepast ten opzichte van de toiletten in verband met de overwegende windrichting.

De kinderen uit P.T. Paruru in de bus voor een fijn dagje uit

P.T. Paruru

Vanuit Vegiwada is het ongeveer 3 uur rijden met de auto naar P.T. Paruru. Ik wordt begeleid door 2 zusters. Sr. Agnes, verantwoordelijk voor onderwijsprojecten in de noordelijke regio waakt als een moeder over me en ze vindt het leuk als ik haar "mother" noem. Sr. Thiraviam heeft de leiding in Vegiwada en reist ook mee, een sympathieke zuster, waarvoor in het dorp iedereen veel respect heeft vanwege haar gulle lach en sociale karakter. In P.T. Paruru is het dak van het kindertehuis gerepareerd. Het gehele gebouw is geveerd en er is een persleiding aangelegd. Het huis van de zusters moet nog geveerd worden en er zijn nog enkele kleinere bouwkundige- en loodgieterswerkzaamheden nodig. We praten nog enkele zaken door en ook het probleem dat de aannemer en loodgieter gedeeltelijk elkaars werk hebben gedaan. Dat laatste leverde wat extra spanningen maar uiteindelijk zijn we in een goede sfeer uit elkaar gegaan. Gezien het meerwerk zal er een kleine overschrijding in het budget zijn.

Van het meegebrachte geld van familie en vrienden hebben we de boardingkinderen (ca. 90) uitgenodigd voor een dagje uit.

Met 2 volle bussen gingen we de bergen in naar een oud Engels fort, naar een poppenwinkel en uiteindelijk naar een speeltuin met een kleine dierentuin. Een fantastische dag met uitgelaten, overgelukkige kinderen, die de dag van hun leven hadden.... en dat kostte in totaal, echt waar € 250,-, met eten, ijsjes, de bussen.... alles inbegrepen! Voor herhaling vatbaar, volgend jaar op een andere plek.

Damaracherla

Prachtige palmen stonden er aan beide kanten van de zandweg vanaf de poort naar de school.

Maar door de droogte van de laatste jaren hebben ze het niet gehaald..... heel jammer, maar de gastvrijheid van de zusters was er niet minder om. Dan zie je ook dat de zusters op alle mogelijke manieren mensen willen helpen.

Van de vijftien onderwijzeressen wonen er zeven in de medische hulppost omdat daar ruimte over is. Zeven jonge vrouwen, die met een klein loontje tevreden zijn omdat ze anders moeten delen in de armoede thuis. Daar wordt ook altijd rekening mee gehouden bij het aanstellen van keukenmeisjes en tuinlieden. Allemaal mensen, die het anders thuis niet kunnen bolwerken en liefdevol worden opgenomen in de beschermende omgeving van de zusters.

De nieuwe verdieping in Damaracherla ligt te blinken in de zon

Het schoolgebouw is klaar, alleen nog een lekkage in het dak verhelpen en het afschot wat aanpassen. Er zijn ook enkele toiletten bijgemaakt, zodat de rijen wachtende kinderen wat korter zijn, omdat ze allemaal nodig moeten als de lessen afgelopen zijn.

Dit keer werden we de laatste week vergezeld door twee bestuursleden van onze stichting: Anneke Bolt en Willem van Beerendonk. Het was te merken dat zij voor het eerst in India waren. Ze hadden b.v. 800 pennen meegenomen als presentje voor de kinderen.

Ordelijk wachten de meisjes in Kamalapuram tussen de middag op hun portie rijst.

Maar toen Willem een pen nodig had, bleek hij er geen meer te hebben en moest hij er één van mij lenen. "Goh Anne", riep Willem, die bij ons op de kamer sliep, heb je misschien een handdoek voor mij". Besturen.... dat kunnen ze ja... maar een praktische instelling goed dat er projectleiders zijn. Nog zo iets: Anneke miste toiletpapier.... Ja, dat is in India niet gebruikelijk en daar moet je een mouw (vinger en water) aan zien te passen. Dus op zoek naar toiletpapier, na veel winkels en uitleg wat we bedoelden kwamen we erachter dat het Engelse woord "sanitary paper" is.

Vandavasi

Eén van de grootste vestigingen van de zusters, ongeveer drie "auto-uren" verwijderd van Chennai. Meer dan 1000 schoolkinderen en meer dan 500 boarding kinderen. Uiteraard hebben we met de bestuursleden de nieuwe keuken bewonderd. Om meerdere redenen een prachtig project, dat uitstekend voldoet. Maar vooral het feit dat nu alle boardingkinderen hetzelfde eten krijgen geeft veel voldoening. Immers in het verleden waren er drie keukens omdat er ook drie instanties waren, die financieel garant stonden voor de kinderen, waarvan er één onze zusterorganisatie de Thomasstichting voor Jongeren is.

Het belangrijkste project hier is de renovatie van de toiletten en wasgelegenheid en de nieuwe septictanks. Het project vordert goed en wordt in delen uitgevoerd om de kinderen toch gelegenheid te kunnen bieden. Oké, enkele kleine aanmerkingen, maar gezegd moet worden dat de aannemer het prima doet. Heerlijk voor de kinderen, dat ze over enkele maanden fatsoenlijk naar het toilet kunnen en zich kunnen wassen. Het overtollige water van de septictanks wordt gebruikt om de bomen te bevoeien en als het teveel wordt, kan het naar buiten worden afgevoerd.

Reisverslag Hans Schiebroek

Deze reis was geen gebruikelijke projectreis maar had een driedig doel.

Deze meisjes in Mondasoro zien halsreikend uit naar de nieuwe boardina

Het eerste doel was de afsluiting van het project door PUM, Programma Uitzending Managers, gefinancierd, dat in januari 2001 voor het eerst plaatsvond. Dit project had tot doel 'onze' Sisters of St. Joseph wat meer bekend te maken met het bouwproces en het belang van goed onderhoud van hun gebouwen. Hiervoor hebben ir. Melanie Stallen en ik in 2001 een handboek geschreven: 'Buildings, Construction and Maintenance' en twintig exemplaren daarvan aan de zusters van verschillende kloosters gegeven met het verzoek dit aandachtig te lezen en commentaar te leveren. Omdat de opmerkingen vooral positief waren, zag ik geen aanleiding het handboek te wijzigen. Ik heb dertig exemplaren meegenomen en

binnen de congregatie verspreid. Met PUM was overeengekomen dat mijn reis door hen zou worden betaald en ik twintig van de dertig dagen aan het PUM-project zou besteden.

Het tweede doel van mijn reis was de begeleiding van Gerard Pulles van Bouwbedrijf van der Linden langs enkele door dit bouwbedrijf gesponsorde projecten in Chennai, Pulicat en Vandavasi. Verder in Perumalpalayam ons nieuwe kindertehuis waar we we Marcel van der Linden en zijn gezin hebben ontmoet. Een verslag van Gerard staat elders in dit nummer van Projectnieuws. Gerard Pulles is uitvoerder bij van der Linden Bouwbedrijf en heeft dus verstand van bouwen. Gelukkig oordeelde hij positief over de kwaliteit van onze bouwwerken.

Op 3 januari vierde de congregatie haar 150-jarige geboortedag en 75-jarige sterfdag van Jan Aelen, afkomstig uit Tilburg, de stichter van de Franciscan Sisters of St. Joseph.

Deze eerste Nederlandse missionaris van Mill Hill stichtte omstreeks 1883 de congregatie speciaal voor arme Indiase meisjes, omdat hij zich verzette tegen de toen bestaande situatie dat zij niet tot kloosterorden konden toetreden, omdat de familie de daarvoor benodigde bruidschat niet kon opbrengen. De viering vond plaats in Vepery waar Jan Aelen als pastoor werkte toen hij de congregatie stichtte. Behalve twee bisschoppen, de overste van de Mill Hill congregatie uit Londen en nog een aantal hoogwaardigheidsbekleders waren ook wij uitgenodigd. Het was een voorrecht dat we deze viering hebben kunnen meemaken.

Het derde doel van mijn reis lag in Mondasoro waar we een kindertehuis gaan bouwen, om geschikte aannemers te vinden. Dit dorp ligt in de deelstaat Orissa, vanaf Chennai een reis van eenentwintig uur met de trein en dan nog vijf uur met de auto. Met Sr. Prudentia en zusters van het lokale klooster hebben we werken van diverse aannemers bezocht en beoordeeld. Twee aannemers bleken geschikt, waarvan één onze voorkeur heeft. Aan beiden zullen we vragen om in te schrijven. Verder heb ik het gebouw op het terrein globaal uitgezet, en rekening gehouden met enkele hele grote tamarindebomen.

Het bouwterrein in Mondasoro. De grote tamarindebomen worden ontzien

In het St. Thomas Hospital in Chennai, heb ik me ook nog beziggehouden met de voorbereiding van de voorgenomen reis van Uma S. naar Nederland in september-oktober. Uma S. is een wees en zat in het kindertehuis in Vepery. De hele middelbare opleiding en verpleegstersopleiding is mogelijk gemaakt door de Thomas Stichting voor Jongeren. Ze is nu vijftientwintig jaar en werkt in het St. Thomas Hospital. De bedoeling van de reis van Uma is, dat zij voor verschillende groepen sponsors van beide Thomasstichtingen haar levensverhaal vertelt en de invloed die wij vanuit Nederland kunnen hebben op het leven van een kind met nauwelijks kansen in India. Omdat Uma goed is in de klassieke Zuid-Indiase dans wil ze daarvan ook iets laten zien tijdens haar bezoek van drie weken aan Nederland.

Alles bij elkaar heb ik het gevoel dat mijn dertig dagen in India goed zijn besteed en kijk al weer uit naar mijn volgende echte projectbezoek in september.

Financiën over 2003

Het financiële jaarverslag van de stichting Thomas Bouwprojecten over 2003 zal het eerste zijn, dat geheel is gemaakt naar de richtlijnen van het Centraal Bureau Fondsenwerving (CBF).

Hoewel onze stichting niet bij het CBF is aangesloten, vindt het bestuur de financiële transparantie die door het CBF wordt geëist en die voortvloeit uit het door de CBF voorgeschreven model voor financiële verslagen een goede zaak.

Mede daarom zijn de financiële jaarverslagen van onze stichting ook mede-ondertekend door een accountant. Voor die ondertekening zijn ook gecertificeerde stukken ten aanzien van de besteding van de gelden uit India nodig. Een en ander heeft de afgelopen maanden zoveel tijd gevegd, dat het financiële jaarverslag over 2003 nog niet formeel is vastgesteld.

Niettemin willen wij onze donateurs, partners en sympathisanten die Projectnieuws lezen, enkele cijfers over 2003 niet onthouden. Een completer overzicht zult u in Projectnieuws nummer 2 van dit jaar vinden. Naar verwachting zal de formele vaststelling ervan door het bestuur binnen enkele maanden plaatsvinden. Daarna kan eenieder het verslag ook opvragen. Wij verwachten dat tegen die tijd ook onze website in de lucht zal zijn en ook daar zult u het financiële overzicht kunnen nalezen.

Over 2003 verwierf onze stichting aan baten een bedrag van € 196.464,29. In 2002 was dat € 168.409,23. De onkosten bedroegen in 2003 € 10.188,82 tegen € 7.957,51 in 2002. Het verschil vloeit voornamelijk voor uit hogere accountants- en publiciteitskosten.

Aan projecten in India besteedde de stichting in 2003 in totaal € 225.396,56 tegen € 171.043 in 2002.

Projecten in uitvoering (per 1 april 2004)

Nr.	Project	Plaats	Raming bouwkosten	Financiële stand Uitgegeven (= overgemaakt naar India)	Stand van zaken
45	Afrastering/plantage	Biridur/Vandavasi	€ 8.700	€ 5.391	meerjarenproject 2001 t/m 2005
70	Uitbreiding school	Damaracherala	€ 48.000	€ 44.487	school bijna klaar
72	Kindertehuis	Maivanur	€ 70.000	€ 30.000	fundering en muren gereed
83	School	Olaqadam	€ 37.000	€ 35.000	± sept. 2004 klaar
x	Onderhoud	P.T. Parru	€ 6.000	€ 6.000	uit onderhoudsreserve
73	School	Srivaikundam	€ 30.000	€ 24.000	school is klaar.
75	Renovatie boarding	Thiruvalanthurai	€ 11.000	€ 7.300	meerjarenproject 2001 t/m 2005
81	Toilettengroep	Vandavasi	€ 18.000	€ 14.500	werk vordert goed.
67	Hostel meubels & tuin	Vandavasi	€ 6.900	€ 6.155	meubels zijn besteld en geleverd
Totaal			€ 235.600	€ 172.833	

NB: project is opgeleverd als het technisch gereed en financieel afgerond is.

Projecten in voorbereiding

Project-leider	Nr	Project	Plaats	Raming bouwkosten	Reeds ontvangen gelden	Verwachtingen, kansen en/of toegezegde gelden	Opmerkingen
Joop		1e verdieping op schoolgebouw	Budalur	€ 25.000		RK Weeshuis, Gv	in voorbereiding
Hans	77	Kindertehuis	Mondasoro	€ 130.000	Totaal € 22.941		ligt bij NCDO
Hans		Studiezaal	Perambalur	€ 25.000		RK Weeshuis, Gv	in voorbereiding
Hans	76	1e verdieping	Pulicat	€ 25.000		Heiacker school (via St. Veldvest)	ligt bij NCDO
Anne		1e verdieping	Srikalahastri	€ 25.000			nog niet in behandeling (ligt bij NCDO)
Anne	84	school	Vegiwada	€ 66.000	Totaal ± € 28.153		o.i. moeten de ontvangen bedragen nog vermeld worden van: HEK € 5000 en Jorink € 200 in totaal ontv. (deel op 8000 en deel naar Vegiwada)

Gerealiseerde projecten vanaf 1999 (situatie 1-4-2004)

Nr.	Naam project	Plaats project	Ingebruik- name	Realisatie- kosten in €
13	Schoolgebouw	Pulicat	2001	27.700
18	Student's hostel	Vandavasi	2003	202.000
29	Congregatie F.S.J. Algemeen:			
	29.1 Thomas Hospital	Chennai	in 2003	24.270
	29.2 Bestemming Dindigul		in 2003	10.000
	29.3 Bestemming Jolarpet		in 2003	1.250
	29.4 Bestemming Poonamallee		in 2003	1.360
30	VOC muur & pastorie	Pulicat	2002	15.600
32	Toiletten school	Pulicat	2002	18.000
40	Afrastering	Biridur/Vandavasi	2000	5.500
45	Bomenplantproject & afrastering (SK)	Biridur/Vandavasi	2001-2005	7.025
46	Uitbreiding kindertehuis	Kamalapuram	2000	25.000
52	English medium school	Damaracherala	2000	12.700
53	Schoolgebouw	Okkur	2001	72.700
54	Kindertehuis	Jolarpet	2002	120.500
59	Waterputten uitdiepen	Melrosapuram	2001	3.200
60	Renovatie toiletten	Avadi	2001	8.600
61	Renovatie keukengebouw	Cheyyar	2001	9.500
62	Toiletgebouw	Srivaikundam	2004	13.630
63	Renovatie toiletgebouw	Thiruvanthurai	2001	9.100
64	Exploitatie boarding	Venkatachalapuram	2000	2.300
65	Ziekenkamers	Elambalur	2001	3.200
66	Kindertehuis	Perumalpalayam	2003	105.980
68	Toiletgebouw	Thuraiyur	2002	15.600
69	Toiletgebouw	Budalur	2002	16.600
71	Waterpomp	Vepery	2002	
74	School	Sinnivakkam	2003	8.500
75	Renovatie boarding	Thiruvanthurai	2001-2005	8.800
79	Toiletten	Pannaikadu	2003	2.200
80	Keuken	Vandavasi	2004	11.500
	ONDERHOUD			
	septic-tank en rijstkookgebouw	Elambalur	2003	2.160
	boarding en klooster	P.T. Paruru	2004	6.000

Subtotaal € **771.375**

Gezamenlijke waarde van projecten tot en met 1999 € **791.340**

TOTAAL € 1.562.715

